

ЧОМУ ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА Є ПОЛІТИКОЮ ПРАВ ЛЮДИНИ ТА ЯК ЦЕ ПОВ'ЯЗАНО З ПИТАННЯМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ?

Чайка В. В.

*доктор юридичних наук,
професор кафедри публічного права
Державного податкового університету
м. Ірпінь, Україна*

*«Усі права людини є універсальними, неподільними,
взаємозалежними та взаємопов'язаними».
Віденська декларація та Програма дій, 1993*

Міжнародні норми про права людини гарантують кожній і кожному право на найвищий досяжний рівень здоров'я та зобов'язують держави вживати заходів для запобігання загроз життю й здоров'ю населення та надання медичної допомоги тим членам суспільства, які її потребують. Міжнародні стандарти в галузі прав людини також передбачають, що в ситуаціях серйозних загроз для здоров'я населення та надзвичайних положень, що загрожують життю нації, допустимим є обмеження певних прав і свобод. При цьому такі обмеження мають бути запроваджені тільки в законному порядку, повинні бути безумовно необхідними та науково обґрунтованими. Застосування цих обмежень не повинно бути довільним або дискримінаційним; державою повинно бути визначено конкретні часові межі їх застосування за умови дотримання людської гідності. Крім того, такі обмеження підлягають контролю і мають бути пропорційними поставленій меті.

Масштаб і гострота тих викликів, з якими світова спільнота зіткнулася протягом останніх 4 років (ми маємо на увазі пандемію COVID-19 та війну, яку розв'язала російська федерація на території України), безперечно, досягають рівня загрози життю та здоров'ю населення, який може виправдовувати обмеження певних прав і свобод, наприклад, як у випадку з обмеженням свободи пересування у зв'язку з війною (мова йде про заборону виїзду за кордон чоловіків-громадян України, які стоять на військовому обліку, під час воєнного стану) або у зв'язку з карантинном чи ізоляцією. Водночас уважне ставлення до таких прав, як, насамперед, право на життя, яке в умовах війни в Україні виявилось найнезахищенішим, його реалізації та захисту

є очевидними, адже без цього базового права всі інші права втрачають будь-який сенс.

Враховуючи зазначене, наведемо розгорнуту цитату з інтерв'ю експосла США в Україні Уїльяма Тейлора, яка, на нашу думку, найбільш влучно відображає сучасний стан справ з приводу російської воєнної агресії на території України: «...Люди, які живуть у демократичних країнах, сприймали демократію як належне та очевидне. Усі вважали, що час, коли великі країни здійснюють вторгнення до менших країн, минув. Вважали, що життя за правилами, які визначають відносини між державами, буде продовжуватися. Вважали, що ці правила можна врятувати, навіть при тому, що росія їх уже порушила 2014 року. Водночас до лютого 2022 року залишалася надія, що ці правила, ця демократія переможе, що це буде не так уже й складно. Однак виявилось, що буде складно. З'ясувалося, що для того, щоб захистити демократію, захистити дорогі для нас цінності, такі як повага до особистості, повага до народу, повага до державного суверенітету, повага до незалежних країн (неважливо великі вони чи маленькі)... з'ясувалося, що за це треба боротися. Українці борються за це. Вони показали всьому демократичному світу, всьому західному світу, що це непросто, що насправді це надзвичайно складно. Вони зробили все більш очевидним, показали, наскільки це складно. Українці багато чому нас навчили цього року: як потрібно боротися за те, що для нас важливо і те, у що ми віримо, як потрібно боротися за те, що будуть цінувати наші діти. Ми багато чому навчилися цього року» [1].

Враховуючи зазначене, постає питання: яким же чином держава може захистити фундаментальне право на життя та всі інші права людини і громадянина, що витікають з нього? Очевидно, що відповідь на це питання лежить не лише в площині дій держави в умовах воєнного часу (наприклад, щодо забезпечення фронту та підтримання тилу), а й в її превентивних діях, які вона може і зобов'язана вчиняти до початку війни або взагалі докласти максимум зусиль для запобігання війні. Відповідь, напевно, лежить на поверхні – забезпечивши фінансування видатків на національну безпеку та оборону на належному рівні, тобто такому рівні, за якого неможливим буде повномасштабне вторгнення ворога на територію суверенної держави. Тут ми одразу ж зробимо застереження, зазначивши, що, звичайно, на здатність дати відсіч державі-агресору, впливає не тільки належне фінансування державою сектору національної безпеки та оборони, а й багато інших факторів. Водночас, на нашу думку, фінансове забезпечення цієї сфери відіграє якщо не вирішальну, то одну з фундаментальних ролей.

Президент України у 2005–2010 рр. Віктор Ющенко в інтерв'ю одному з українських журналістів зазначив: «Я б сказав, що безпекове питання – це надпитання, яке можна ставити і першим питанням, бо у свій час ще Маргарет Тетчер сказала, що якщо ви не дали відповідь на безпекове питання, то ви не дали відповідь на жодне з питань, яке перед вашою нацією стоїть. Стоїть питання: ви будете жити чи не будете (недарма війну росії проти України називають сьогодні екзистенційною війною – прим. автора)? А ви кажете: «Давайте економічні реформи обговоримо». Ще питання, чи ви доживете до них. І тому безпекове питання багатьом не подобалося [2].

Загальновідомо, що саме завдяки податкам і податковій політиці держава стає спроможною виконувати свою оборонну, соціальну та інші функції, тобто фінансувати різні напрями, зокрема, сфери національної безпеки, освіти, охорони здоров'я, охорони навколишнього природного середовища, культури тощо. Тому можна погодитися з думкою про те, що «податки впливають на реалізацію прав людини в усіх країнах – як у розвинених, так і в країнах, що розвиваються – через свою роль у мобілізації ресурсів, перерозподілі, регулюванні та представництві» ... міжнародні зобов'язання щодо прав людини мають впливати на систему внутрішніх і міжнародних податкових реформ. Вони стосуються того, що саме право прав людини повинно вимагати від податкової політики держав, та що саме податкове законодавство держав і прогалини у ньому означають для реалізації прав людини як у межах, так і за межами країни. Зрештою, і податки, і права людини залежать від відносин між особою та державою [3].

Ураховуючи зазначене, звернемося до урядових пріоритетів України, ключові з яких були озвучені Президентом Зеленським у його щорічному посланні. Перший пріоритет, який має відношення як до податкової політики та політики нацбезпеки, так і до охорони й захисту прав людини – це забезпечення армії, оборона і безпека. 2023 року Україна половину бюджету спрямує на забезпечення усім необхідним Сил оборони, усі податки, які платять громадяни та бізнес, за словами Прем'єр-міністра України Д. Шмигала, підуть саме на оборону і безпеку [4]. Реалізація цього пріоритету відбуватиметься шляхом активізації нових програм закупівлі зброї та техніки.

Таким чином, компонент безпеки у 2023 році буде для України ключовим. Відповідно до заявлених цілей має бути створено інфраструктуру безпеки – розгалужену мережу сучасних облаштованих укриттів у межах пішохідної доступності, а також ухвалено державні рішення про вдосконалення проектування будівель, під час будівництва яких обов'язково мають бути передбачені укриття та інші елементи

захисту. Це стосується закладів освіти, лікарень, житлових і громадських будівель, а також об'єктів критичної інфраструктури. Водночас невід'ємним заходом в умовах боротьби з тероризмом має стати встановлення додаткових засобів перевірки в громадських місцях – рамок та сканерів.

Разом з тим, реагування на масштабні виклики, які постали перед Україною у вигляді триваючої російської збройної агресії, потребує додаткових ресурсів та більш ефективного й результативного управління державними фінансами, що, зокрема, передбачає динамічну інтеграцію України в міжнародні ринки, насамперед у спільний ринок держав-членів ЄС. Водночас зазначимо, що багато практичних кроків у цьому напрямі нашою державою вже було зроблено. Знаковими подіями 2022 року стало те, що Україна отримала статус держави-кандидата на членство в ЄС, підписала 5 угод з ЄС, т. зв. «безвізів» (включаючи транспортний, економічний, енергетичний, митний, цифровий). Також, за оцінками Прем'єр-міністра Д. Шмигаль, державою виконано майже 70% Угоди про асоціацію з ЄС [4].

У результаті здійснених заходів, як перелічених, так і комплексу інших, Україна приєдналася до європейської енергомережі, українські суб'єкти господарювання більше не потребують дозволів на автомобільні вантажні перевезення в межах ЄС, скасовано на рік всі мита і квоти на українські товари, що експортуються в ЄС, започатковано членство в програмі «Цифрова Європа». Усі ці фактори, безумовно, стосуються питань національної безпеки, оскільки остання включає в себе як енергетичну безпеку, так і економічну, митну, цифрову тощо.

Література:

1. «Українці можуть прорватися прямо зараз»: екс-посол США в Україні про помилки Путіна та кінець війни. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=ViZlipqfcU0> (дата звернення: 31.01.2023).

2. Текстова версія інтерв'ю з третім Президентом України Віктором Ющенком. URL: <https://gordonua.com/ukr/publications/jushchenko-chomu-ne-otrujiv-putina-koli-vin-buv-u-mene-vdoma-ne-dumav-shcho-jogo-tak-pogano-v-shkoli-vchili-1647366.html> (дата звернення: 31.01.2023).

3. Alston P., Reisch N. Tax, Inequality, and Human Rights. Oxford University Press, Incorporated, 2019. 608 p.

4. Укрінформ. Податки, які платять населення та бізнес, підуть на оборону і безпеку – Шмигаль. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric->

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-292-3-49>

ВИКОНАННЯ ПОДАТКОВОГО ОБОВ'ЯЗКУ З ТРАНСПОРТНОГО ПОДАТКУ ФІЗИЧНОЮ ОСОБОЮ – ПЛАТНИКОМ ПОДАТКІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Чемерис Л. М.

помічник судді

Харківського апеляційного суду

м. Харків, Україна

Транспортний податок – є складовою податку на майно. Фізичні особи набувають статусу платника податку, якщо вони мають зареєстровані в Україні власні легкові автомобілі з року випуску яких минуло не більше п'яти років та середньоринкова вартість яких становить понад 375 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового року (п. 267.1, п. 267.2, ст. 267 ПК України [1]).

Обов'язок обчислення суми податку покладається, також, на контролюючі органи, які зобов'язані за податковою адресою (місцем реєстрації) платника податку, до 1 липня року базового податкового періоду надіслати платникові податку – фізичній особі податкове повідомлення-рішення про сплату суми податку разом з детальним розрахунком, в якому має міститися інформація стосовно об'єкта (транспортного засобу): марка, модель, об'єм циліндрів двигуна (куб. см), рік випуску та розмір ставки податку (пп. 267.6.2, п. 267.2, ст. 267 ПК України [1]).

Принциповим моментом для отримання статусу платника цього податку – є наявність об'єкта оподаткування, – тобто транспортного засобу з законодавчо визначеним терміном експлуатації (не більше ніж п'ять років) та певної вартості. Розрахунок вартості таких легкових автомобілів покладено на Міністерство економіки України, яке його здійснює відповідно до затвердженої Кабінетом міністрів України «Методики визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів та внесення змін у додатки 1 і 2 до Порядку визначення